

ismert dokumentumok kezelésében „elsősorban a tapintat vezeti” őt, jó néhány eseményt „megszelídít”. „Szépírói tollal írt Ady-életrajzot”, és a recenzius normái szerint nem kicsiny érdem, nem kevés érték ez, a filológusnak minden bizonnyal csapnivaló Révész írói és emberi nagysága előttünk mindevel csak szélesbedik. Révész valóban csak Ady szeretete vezethette, és nem más érdekek, legfeljebb írói ambíciók.

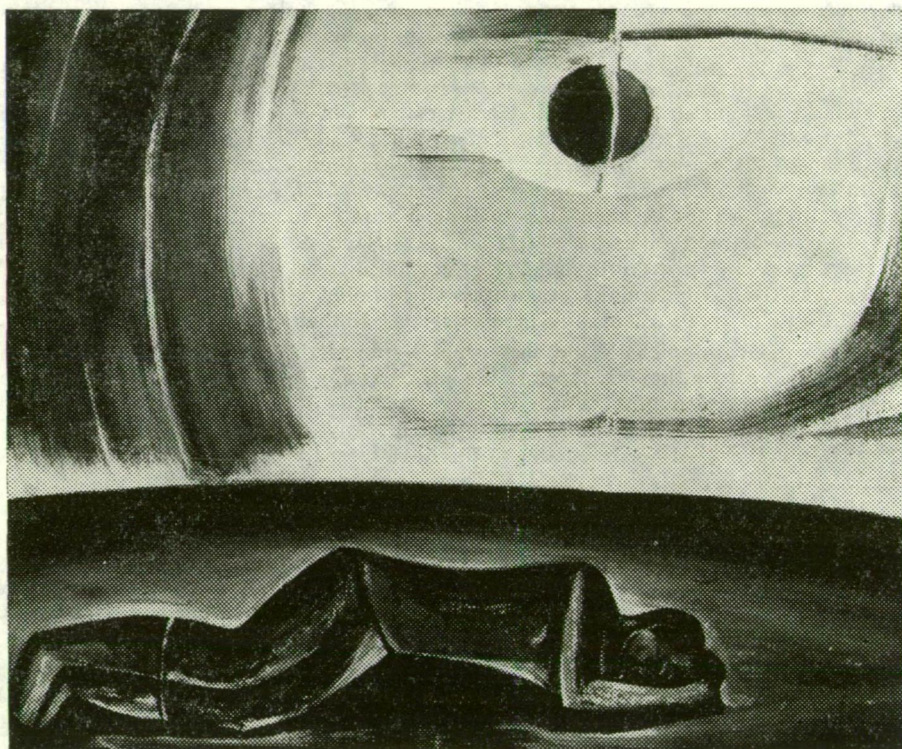
A kötet szerkesztője függelékben közli és elemzi Léda (1903—1912) és Csinszka (1911—1915) Adyhoz írt leveleit. A korábbiaknál pontosabban és teljesebben is, a leveleket dátumok azonosítják és kezdőszavak (akár a pápai enciklikákat), jegyzék mutatja a teljes anyagot.

Mind a visszaemlékezésekhez, mind pedig a levelekhez kapcsolódó gondos jegyzetanyag kitűnő eligazítója a további érdeklődésnek és kutatásnak. Az elkövetkezők az adatanyaghoz és az elemzéshez csupán azt tehetik hozzá, amit Vitályos gondosan került: személyes érzelmeiket. Akár szépírói gesztusait, mint Révész tette előbb és mások is.

De mindehhez a legnagyobb szükség éppen az ilyen kiadványokra van, amit *Vitályos László* az *Orosz Lászlóval* közösen szerkesztett *Ady-bibliográfia* (1972) után közreadott. Bizonytal van még témái és „tartalékai”; a könyvtári műhelyek tudós közlései és pontos adatanyaga nélkül ma már vitázni sem lehet, az egyre teljesebb feltárások hiányában ma már megbízható ítélet sem mondható.

A címben jelzett szerény formájú kötet a maga „érzelemnélküliségében”, témájában többet ér, mint bármely túlfűtött vádló- vagy védőbeszéd. A per csak ennek ismeretében folytatható.

BODRI FERENC

DÉR ISTVÁN: ALVÓ